

Keskinäinen Suhtautuminen

Motto:

Hän joka tietää, ja tietää että hän tietää,
Hän on viisas — seuraa häntä.

Hän joka tietää, eikä tiedä että hän tietää,
hän nukkuu — herätä hänet.

Hän joka ei tiedä, eikä tiedä ettei hän tiedä,
hän on narri — vältä häntä.

Hän joka ei tiedä, ja tietää ettei hän tiedä,
hän on lapsi — opeta häntä.

—Arabialainen sananlasku.

Yksi vaikeimpia sekä samalla tärkeimpiä tehtäviämme on oikealla tavalla suhtautuminen toisiin työläisiin — siihen sekavaan ainekseen, jonka keskellä me elämme, toimimme ja valistustyötä yritämme tehdä. Ehkäpä juuri tässä teemmekin suurimmat virheemme. Ehkäpä juuri tämän vuoksi meidän uhrautuvainen toimintamme onkin kantanut niin niukan hedelmän.

Jokaisella työväenliikkeessä toimineella työläisellä olisi syytä ryhtyä itselleen kirjoittamaan oman toimintansa historiaa työväenliikkeessä. Ehkäpä siinä tehtävässä virkistyisi muisti ja tulisi yksityiskohtaisesti muistelleeksi miten siinä taikka tässä tapauksessa on tullut menetelleeksi ja suhtautuneeksi siihen taikka tähän työläistoveriin, ja ennenkaikkea minkälainen tulos siitä on ollut.

TÄLLÄISEN omakohtaisen historian kirjoittamisesta olisi ainakin se hyöty, että tulisimme huomanneeksi oman puutteellisuutemme siinä tehtävässä, jossa ehkä olemme luulleet hyvinkin erchytymättömiä olleemme. Tällainen puolue-toin itsekritiikki olisi sangen opettavaista sekä tulevaisuuteen nähden hyödyllistä, sillä se helpottaisi niiden tehtävien kunnollista suorittamista, jotka meidän eteemme ja tehtäväksemme lankeavat.

Tämän kirjoituksen alussa oleva arabialaisten syvämielinen filosofia olisi jokaisen painettava mieleensä ja otettava se lähtökohdaksi jokaisessa tilaisuudessa jou-tuessamme valistustarkoituksessa koske-tuksiin tuntemattomien työläistoverimme kanssa. Tällöin meidän ensimmäinen tehtävämme ei suinkaan ole hyökätä tätä työläistoveria vastaan, eikä myöskään tyh-jennettävä heti kaikkea tietoamme hänelle. Sitävastoin meidän täytyy, jos järkevästi menettelemme, päästä selvyyteen hänen kehitystasostaan, siitä, mitä hän tietää ja mitä hän ei tiedä, sekä siitä miten hän mi-hinkin asiaan on taipuvainen suhtautu-maan. Kun tästä sekä monista muista hänen luonteensa ominaisuuksista ja pyr-kimyksistään olemme saaneet jonkunlai-sen yleiskäsityksen, vasta silloin voimme

hänelle sopivalla tavalla selostaa omia mielipiteitämme ja järjestöksymyksiä.

Mutta olemmeko aina menetelleet näin? Emme suinkaan. Meillähän on ollut ta-pana pauhata, mekastaa ja kirmuseerata tällaisessa tapauksessa, ollenkaan välittä-mättä minkäverran kuulijamme on tai ovat perillä niistä asioista joista me pauhaamme. Useasti on saattanut käydä niin, että se, jota olemme yrittäneet “käännyttää”, onkin ollut muutamista esittämis-tämme asioista paljon enemmän perillä kuin me itse. Epäilemättä sangen useasti olemme väärällä menettelyllä pilanneet auttamattomasti esittämämme asian ja vielä lisäksi olemme nolanneet itsemme kuin myöskin sen järjestön jonka asiaa me hyvässä tarkoituksessa olemme yrittäneet ajaa.

Tällainen menettely on anteeksiantama-toin virhe, eikä sitä suinkaan tee vähem-mäksi virheeksi se seikka että se on niin yleinen virhe.

Toisin sanoen, meidän pitäisi tietojem-me, taitojemme, avujemme ja kvkyjemme lisäksi vielä omata psykologian tunte-musta, eikä suinkaan vähemmässä mää-rässä juuri sitä.

Näihin seikkoihin emme kuitenkaan ole panneet juuri mitään huomiota, joukkoina

emmekä yksilöinä. Tämä valitettava seikka johtuu siitä, että meidän itsekasvatuksemme on ollut sangen rajoitettua, suppeaa ja puutteellista. Vaikkakin me olemme ihailtavalla antautumuksella pyrkineet valistamaan työläistovereitamme, niin kuitenkin me olemme olleet sangen laiskoja ja haluttomia oman itsemme valistamisessa. Se johtuu ehkä siitä, että toisten puutteellisuudet on paljon helpompi nähdä kuin omansa — myöskin ne tuntuvat helpommalta korjata.

Jos mainitunlaista omakohtaista historiaa joskus kirjoitamme ja sen yhteydessä teemme huolellista itsetutkistelua, niin sen tehtyämme emme ole ollenkaan toivotomia tulevaisuuteen nähden, vaikka menneen toimintamme tuloksiin olisimmekin kaikkea muuta kuin tyytyväisiä. Päinvastoin me silloin joudumme ihmettelemään, miten ollenkaan sellaisen virhepaljouden keskellä meidän asiamme on voinut menestyä. Vasta silloin voimme ymmärtää täydellisesti sen, miksi nyt olemme siinä missä me olemme. Ja vasta silloin kun näemme miten paljon meidän toiminnas-

samme on parantumisen varaa, voimme rohkeasti ja epäroimättä katsoa voittosaan tulevaisuuteen. Yksilövirheiden lisäksi on vielä otettava huomioon joukko-
virheet — joita niitäkin on melkoinen paljous.

Mutta tärkeä kysymys on siinä, antaako meidän turhamainen ylpeytemme ja itserakkautemme meidät tällaiseen itsetutkitteluun ryhtyä. Olemmehan me totuttaneet itsemme siihen käsitykseen että me olemme aina olleet oikeassa. Mutta tehtävä on kuitenkin niin tärkeä ja asia niin suurivoinen, että matalamielisyyden ei pitäisi antaa sen kulkuun vaikuttaa. "Tunne itsesi," on vanha ja paljon pidetty lause, mutta kuitenkin me olemme siinä suhteessa lyöneet tehtävämme kokonaan laimin. Me emme ole pyrkineetkään tuntemaan itseämme, ehkäpä siksi, että olemme vaistomaisesti aavistaneet lövttävämme oman tyhjyytemme äärettömyyden kaikessa kammottavaisuudessaan — ehkäpä juuri sitä me olemme peljänneet.

Mutta peljätä sitä emme saisi.

—Rifti.

Tuhannet työläiset ovat melkein tappelemalla yrittäneet päästä hyväntekeväisyyden nimessä järjestettyihin tulin, joihin maksetaan viikkoittain dollaria viikolta. (Kuva New Yorkista)